

DOGORYWAĆ (2) *vb impf*

dogorywać (1), **dogorewać** (1); dogorywać *RejKup*, dogorewać *SienLek*.

Oba o jasne, e pochylone.

3 sg praes dogorywå (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI(XVIII) – XVIII w. s.v. dogorzeć.

Dopalać się; paląc się docierać do czegoś, ogarniać coś żarem, płomieniem (2) :

dogorywać czego (1): Weźmi drewno dębowé łuwé/ wywierć wpodłuz dziurę w nim/ á nátkay foli w nie/ włóż ié w ogień/ á miey pilność/ gdy baczyfz iż foli dogoréwa/ wyrwi z ognia *SienLek* 166.

Przen (1) :

Fraza: »[komu] czas dogorywa« = ktoś kona, umiera (1): Iuż wiecz zle pries xiedza býwå Komu już čas do gorjwå *RejKup* n5v.

Formacje pochodne cf GORZEĆ.

BZ